

Institutionen sygne hen, ligge i Dvale, thi der behøves i saa Fald kun to Medlemmer til at kræve Møder og faa Sager satte under Forhandling. Præstens væsentligste Myndighed som Formand — og da navnlig den negative Virksomhed, han kunde udøve — vil kunne neutraliseres ved de to Medlemmers Myndighed til at faa Raadet sat i Arbejde. Det er saaledes ikke i og for sig nogen stor Myndighed, der er tillagt Formanden, udoover, at det er ham, der leder Mødet, naar Møde holdes. Ønsket om, at Formanden vælges af Raadet, motiveres væsentligst ved det ganske vist altid ønskelige og mest naturlige, at en Forsamling selv vælger sin Formand. Det er principielt det mest tiltalende, men jeg mener dog, det i dette Tilfælde ikke faar større Betydning i Praksis. Præstens Rolle i Menighedsraadet vil altid afhænge af andet end dette, at han er født Formand. Men kunne Tingene enes om denne Ændring i den bestaaende Lov om Menighedsraad, gaar jeg gerne med hertil, som til noget i sig selv tiltalende og naturligt. Imidlertid haaber jeg, at dette Spørgsmaal ikke vil blive afgørende under de videre Forhandlinger.

Den anden Ændring, som ønskedes, var Menighedsraadens Adgang til at blive hørte ved Besættelse af Præsteembeder. Nu hedder det, at „Menighedsraadens Betænkning kan indhentes angaaende Spørgsmaalet om Præsteembeders Genbesættelse efter indtraadt Vakance“. Ja, denne Udtalelse er maaske i og for sig lidt vag, men Menighedsraadens Deltagelse i Præsteembedernes Besættelse har nu fulde 5 Aars Praksis bag sig og en Praksis, som er bleven anvendt i noget over 400 Tilfælde. Tallet paa Embeder, der have været ledige og ere blevne besatte, siden Loven om Menighedsraadene traadte i Kraft, har nemlig udgjort omtrent 430. Gennem de 5 Aar med mere end et Tilfælde om Ugen har Lovens Ord om, at Raadets Betænkning kan indhentes, været anvendt saaledes, at Betænkning vil være at indhente og blev indhentet, og jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at nogen Minister — i alt Fald i de første 3 Aar, hvori Loven efter det foreliggende Forslag skulde gælde — vilde yove at fravige denne Praksis, vilde finde paa at sige: „Der staar kun i Loven, at jeg kan indhente Menighedsraadens Betænkning, men da der ikke staar, at jeg skal gøre det, agter jeg fremtidig ikke at gøre det.“ Jeg kan heller ikke tænke mig, at en eneste Biskop skulde støtte en Minister heri, efter at hver Biskop

nu ved hver Embedsledighed indenfor hans Stift i Løbet af de 5 Aar altid har paa tegnet sin anbefaling af Menighedsraadets Ønske om at faa Lejlighed til at udtale sig. Praktisk Betydning vil det ikke faa — og heri syntes ogsaa det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) at være enig med mig —, om Loven indenfor den kortere Aarrække, i hvilken det er foreslaaet, at den endnu skal gælde, vedblivende som i den forløbne Tid siger: Menighedsraadens Betænkning kan indhentes, eller den fremtidig siger: Menighedsraadens Betænkning skal indhentes. Skulde man derfor — og det synes der ganske vist at være almindelig Stemning for her i Salen —, i Stedet for, som Forslaget har valgt, at nøjes med blot en Bestemmelse om, at Lovens Gyldighed forlænges indtil 1. Januar 1913, foretrække, at hele Loven af 15. Maj 1903 blev optrykt som en ny Lov, idet der samtidig indførtes enkelte Ændringer, ser jeg ikke, at en Ændring, hvorved Ordene „kan indhentes“ forandres til „skal indhentes“ vil kunne volde Betænelighed hos nogen. Ændringen vilde kun angive, hvad der faktisk har fundet Sted, siden Loven traadte i Kraft, og hvad vel heller ingen havde tænkt sig vilde blive fraveget, efter at Lovens Gyldighed var bleven forlænget som her foreslaaet. Om denne Ændring gælder altsaa det samme som om den første, at jeg meget gerne kan gaa med til den, naar Enighed derom i øvrigt kan opnaas.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) stillede saa omtrentlig som sin Betingelse for at kunne gaa med til en Forlængelse af Loven om Menighedsraadene et Krav om, at i saa Tilfælde skulde ogsaa Loven om det kirkelige Udvalg forlænges. Men hvad andet Forhold er der mellem disse 2 Love, Loven om Menighedsraadene og Loven om det kirkelige Udvalg, end at de have fælles Fødselsdag, og at en Del af det kirkelige Udvalgs Medlemmer var valgte af Medlemmer i Menighedsraadene? Det kirkelige Udvalg blev nedsat, saaledes som det allerede blev gjort gældende og omtalt af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds i hans indledende Foredrag, for at udføre et bestemt Arbejde. Denne Forsamling fik Navn af det kirkelige Udvalg, man kunde ogsaa have kaldt den en Kommission, thi i alt væsentligt var Formaalet med Udvalget ganske det samme, som Formaalet plejer at være med de Kommissioner, der nedsættes i bestemte Øjemed. Og naar en Kommission har af-